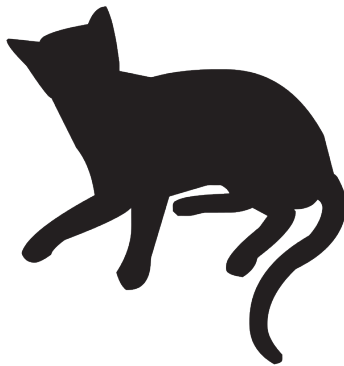

Het mysterieuze Kamogawa Café

H I S A S H I K A S H I W A I

Vertaling uit het Engels: Karin de Haas

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2013 Hisashi Kashiwai
Oorspronkelijke titel: *Kamogawashokudo*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling uit het Engels: Karin de Haas
Omslagontwerp: Ami Smithson, Pan Macmillan Art Department
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Iris van den Akker
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1585 9
ISBN 978 94 027 7182 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk september 2024

Originele uitgave verschenen in het Japans bij Shogokukan.
Deze editie is uit het Engels vertaald, naar de vertaling van Jesse Kirkwood, verschenen in 2023 bij Mantle, een imprint van Pan Macmillan.
All rights reserved.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Inhoudsopgave

1. Nabeyaki-udon 7
2. Runderstoofpot 47
3. Makreelsushi 83
4. Tonkatsu 123
5. Napolitaanse spaghetti 157
6. Nikujaga 187

Hoofdstuk 1

Nabeyaki-udon

1

Terwijl hij bij de Higashi Honganji-tempel vandaan liep, sloeg Hideji Kuboyama instinctief de kraag van zijn trench-coat omhoog.

Dode bladeren dwarrelden door de kille lucht. Dat moet de beroemde wind zijn die van de berg Hie waait, dacht hij bij zichzelf, terwijl hij wachtte tot het stoplicht op groen zou springen.

Het was precies zoals de mensen zeiden: in Kyoto dringt de kou door tot in je botten. In het midden van de winter stroomde ijskoude lucht omlaag vanuit de bergen die de stad aan drie kanten omringen. In Kobe, waar Hideji was geboren en getogen, kon het ook behoorlijk waaien vanaf

de berg Rokko. Maar hier voelde de kou op de een of andere manier anders. Terwijl hij over Shomen-dori liep, keek hij naar de besneeuwde toppen van de Higashiyamabergen in de verte.

Hij hield een postbode op een rode scooter staande en vroeg hem om de weg. ‘Pardon. Ik ben op zoek naar een restaurant dat hier ergens moet liggen. Kamogawa Café heet het volgens mij.’

‘Als je meneer Kamogawa zoekt, dan moet je het tweede gebouw na die hoek hebben,’ antwoordde de postbode op nonchalante toon, wijzend naar de rechterkant van de straat.

Hideji stak de straat over en bleef staan voor een gebouw met twee verdiepingen. Het zag er niet echt uit als een restaurant, hoewel er nog een etalageraam en de overblijfselen van een oud uithangbord zichtbaar waren. Op de buitenmuur waren twee slordige witte vierkanten geschilderd. Het had echter niet de sombere uitstraling van een leegstaand gebouw; in plaats daarvan straalde het een menselijke warmte uit die suggereerde dat het nog steeds een restaurantfunctie had. Hoewel de gemiddelde toerist zich wellicht zou laten ontmoedigen door de kale gevel, dreven er verrukkelijke geuren naar buiten, en van binnen klonk het geluid van opgewekt pratende mensen.

‘Deze zaak draagt het stempel van Nagare,’ prevelde Hideji, terugdenkend aan de dagen die hij met zijn voormalige collega Nagare Kamogawa had doorgebracht. Hoe-

wel Nagare de jongere van de twee was, was hij als eerste bij de politie weggegaan.

Hij keek op naar het restaurant en opende toen de aluminium schuifdeur.

‘Welkom bij – O! Als dat Hideji niet is!’ Koishi Kamogawa bleef verbaasd staan, met een rond dienblad in haar handen. Koishi was Nagares enige dochter, en Hideji kende haar al vanaf haar babytijd.

‘Koishi! Wat ben jij groot geworden,’ zei hij, zijn jas uittrekkend.

Nagare kwam in een witte schort tevoorschijn uit de keuken. ‘Hideji? Ben jij dat?’

‘Dus dit is inderdaad jouw restaurant.’ Hideji grijnsde breed naar zijn oude maat.

‘Niet te geloven dat je ons hebt gevonden. Ga alsjeblieft zitten. Sorry dat het hier zo’n rommeltje is.’ Nagare veegde de kruimels van de rode zitting van een van de stoelen.

‘Mijn intuïtie werkt kennelijk nog,’ zei Hideji. Hij ging zitten en blies in zijn verdoofde handen om ze op te warmen.

‘Hoeveel jaar is het geleden, denk je?’ vroeg Nagare, terwijl hij zijn koksmuts afzette.

‘De laatste keer was bij de begrafenis van je vrouw, volgens mij.’

‘Je was een grote steun die dag.’ Nagare boog om zijn dankbaarheid te tonen. Koishi deed hetzelfde.

‘Je kunt zeker niet iets voor me in elkaar flansen? Ik

rammel,' zei Hideji, met een zijdelingse blik naar een jongeman die aan de bar een schaalte *katsudon* naar binnen werkte.

'Meestal vraag ik nieuwe klanten om het aan de kok over te laten,' zei Nagare.

'Dat lijkt me prima!'

'In dat geval komt het eraan. Geef me heel even.' Nagare zette zijn koksmuts weer op en liep naar de keuken.

'O, en geen makreel, alsjeblieft!' riep Hideji hem achterna.

'Geen zorgen, ik weet het nog,' antwoordde Nagare over zijn schouder. 'We kennen elkaar al zo lang!'

Hideji keek het restaurant rond. Afgezien van de jongeman waren de barkrukken bij de keuken onbezet. Aan de vier tafeltjes zat ook niemand, en er was nergens een menukaart te zien. De klok aan de muur wees tien over één aan.

'Koishi, heb je een kop thee voor me?' vroeg de man aan de bar, terwijl hij zijn lege schaalte neerzette.

'Je zou niet zo moeten schrokken, Hiroshi. Dat is slecht voor je spijsvertering,' zei Koishi, terwijl ze thee schonk uit een kleine theepot van Kiyomizu-aardewerk. Ondertussen keerde Nagare terug met een dienblad waarop Hideji's eten stond.

Hideji's ogen werden groot. 'Wat een feestmaal!'

'Valt wel mee. Tegenwoordig noemen ze het "Kyoto comfortfood", maar in het verleden zou niemand het in zijn

hoofd hebben gehaald om mensen te laten betalen voor zo'n simpel maaltje. Maar ik dacht dat jij het wel zou kunnen waarderen.' Nagare nam verschillende schaaltes van het dienblad en zette die een voor een op tafel.

'Dat heb je goed gezien. Zo te zien werkt jóúw intuïtie ook nog prima.'

Terwijl Hideji zijn blik over de verschillende gerechten liet glijden, vervolgde Nagare:

'Gestoomde *arame* en gefrituurde tofoe. *Okara*-kroketten. Kikunabladeren met sesam en miso. Sardientjes à la Kurama. *Hirosu*-tofoeballetjes in bouillon. Buikspek gestoomd in Kyobancha-tee. Verse tofoewrongel met zure pruimenpasta. O, en Koishi's zure komkommers, ingelegd in rijst-zemel-chutney. Niets bijzonders. De hoogtepunten zijn waarschijnlijk de stevig gekookte Goshu-rijst en de misosoep met *ebi-imo* taro. Hoe dan ook, eet smakelijk. O, en strooi flink wat sanshopeper op de soep, dan ben je zo opgewarmd.'

Met glimmende ogen knikte Hideji mee met Nagares woorden.

'Val aan, nu het nog warm is!' drong Koishi aan. Hideji strooide de sanshopeper over de soep en pakte het kommetje met miso. Toen hij een slokje nam, schoof een van de blokjes taro in zijn mond. Hij kauwde er langzaam op, en toen knikte hij, één keer, twee keer en nog een derde keer.

'Die misosoep is geweldig. Wat een rijke smaken!'

Met het fragiele rijstkommetje in zijn linkerhand liet hij zijn eetstokjes heen en weer dansen tussen de gerechten en nam er afwisselend hapjes van. Hij pakte een stukje van het buikspek, druipend van de saus, en legde het boven op de witte rijst voordat hij het in zijn mond stak. Terwijl hij voorzichtig in het vlees beet, verspreidde zich een glimlach over zijn gezicht. Vervolgens beet hij in de knapperige korst van de okara-kroket, genietend van de zachte sojavulling. Toen hij het hirosu-tofoeballetje op zijn tong legde, stroomde de verfijnd gekruide bouillon eruit. Een paar druppels sijpelden over zijn kin, en hij veegde die af met de hand waarmee hij zijn stokjes vasthield.

‘Nog meer rijst?’ vroeg Koishi, hem het dienblad voorhoudend.

‘Weet je, ik heb in geen tijden meer zo goed gegeten,’ zei Hideji, terwijl hij zijn lege rijstkommetje op het dienblad zette.

‘Doe je dan maar flink tegoed!’ zei Koishi glimlachend, en ze haastte zich met het dienblad naar de keuken.

Toen Koishi weg was, kwam Nagare naar zijn tafeltje. ‘Smaakt het?’

‘Het is heerlijk. Ik kan nauwelijks geloven dat een doodgewone sterfelijke kennis van mij zo’n maal kan bereiden.’

‘O, schei uit. Ik ben gewoon een ouwe vent die toevallig een restaurant runt,’ zei Nagare, die bescheiden naar de grond keek.

‘Vertel eens, Hideji, wat doe je zoal tegenwoordig?’ vroeg Koishi, die was teruggekeerd met een nieuw kommetje rijst.

‘Vorig jaar ben ik afgezwaaid bij de politie. Ik zit nu in het bestuur van een beveiligingsbedrijf in Osaka,’ vertelde Hideji. Hij keek verlangend naar de glinsterende witte rijst en viel toen aan.

‘Zo te horen hebben ze je een goeie positie gegeven.’ Nagare bestudeerde zijn oude vriend. ‘Ik moet zeggen, je bent geen spat veranderd. Je hebt nog steeds die scherpe blik in je ogen!’

‘De bittere smaak van die kikunabladeren pakt geweldig uit. Heel typerend voor Kyoto, toch?’ Hideji legde de rest van de salade boven op zijn rijst en at het allemaal op. Toen beet hij in een van de ingelegde komkommers.

‘Wat dacht je ervan om die rijst in de thee te dopen? Je zou het kunnen mengen met de sardientjes. Koishi, wil jij hem wat *hojicha* inschenken?’

Koishi schonk de hete thee in uit een Banko-theepot.

‘Dus in Kyoto noemen jullie het à la Kurama. Waar ik vandaan kom, noem je het à la Arima als je iets met sansho-peper bereidt.’

‘Vast een kwestie van lokale trots. Kurama en Arima zijn allebei beroemd om hun sansho, toch?’

‘Weer iets nieuws geleerd!’ zei Koishi.

Toen hij de geweekte rijst ophad, reinigde Hideji zijn tanden met een tandenstoker en leunde naar achteren.

Aan de rechterkant van de bar hing een indigo gordijn voor de ingang naar de keuken. Steeds wanneer Nagare door het gordijn kwam, ving Hideji een glimp op van een woonkamer met tatamimatten die naast de keukenruimte lag. In de muur was een klein boeddhistisch altaar gebouwd.

‘Vind je het goed als ik eer ga betonen?’ vroeg hij, met een knikje naar het gordijn.

Koishi bracht hem naar het altaar.

Ze legde haar handen op zijn schouders en bestudeerde zijn gezicht. ‘Je ziet er jonger uit, Hideji!’ merkte ze op.

‘Ik hoop dat je niet de draak met me steekt. Ik ben de zestig al gepasseerd, weet je.’ Hij knielde en plaatste een wierookstokje voor het altaar. Toen schoof hij het kussen opzij.

‘Dit is heel attent van je,’ zei Nagare. Hij keek naar het portret boven het altaar en boog zijn hoofd.

‘Dus Kikuko waakt over je terwijl je aan het werk bent?’ Hideji, die nog steeds geknield op de tatamimat zat, keek op naar Nagare.

‘Ze houdt me eerder in de gaten,’ antwoordde Nagare grinnikend.

‘Ik had echt nooit gedacht dat jij een restaurant zou openen.’

‘Nu je het zegt, dit wil ik je de hele tijd al vragen. Hoe heb je ons gevonden?’ vroeg Nagare. Hij ging naast Hideji op de tatami zitten.

‘Nou, mijn baas is nogal een eetliefhebber. Hij verslindt restaurantrecensies en kooktijdschriften, en hij heeft een hele stapel *Fijnproevers Magazines* in de bestuurskamer liggen. Toen ik er eentje doorbladerde en jullie advertentie zag, telde ik één en één bij elkaar op.’

‘Kijk, daarom noemen we je dus Hideji de Havik. Niet te geloven dat je uit een advertentie met één regel opmaakte dat dit mijn restaurant was. Er stonden niet eens contactgegevens bij! En toch ben je nu hier.’ Bewonderend schudde Nagare zijn hoofd.

‘Jou kennende heb je er vast een reden voor, maar zouden jullie die advertentie niet een beetje minder raadselachtig kunnen maken? Zoals die nu is geformuleerd, ben ik waarschijnlijk de enige die jullie ooit zal vinden!’

‘O, dat vind ik prima. Ik wil niet overspoeld worden door klanten.’

‘Je bent altijd al een eigenheimer geweest, Nagare.’

‘Vertel eens, hoop je toevallig dat we een gerecht uit je verleden kunnen opsporen?’ vroeg Koishi. Ze was naast Nagare komen staan en bestudeerde Hideji aandachtig.

‘Ja, dat zou best eens kunnen.’ Er speelde een glimlachje rond Hideji’s lippen.

‘Woon je nog steeds in Teramachi?’ vroeg Nagare, terwijl hij opstond en naar de gootsteen liep.

‘Hetzelfde oude huis bij de Junenji-tempel. Iedere ochtend loop ik langs de Kamogawa-rivier naar Demachiyanagi, en dan neem ik de Keihan-lijn naar mijn kantoor in

Osaka. Poeh, dat knielen valt niet mee. Op mijn leeftijd kunnen mijn benen het gewoon niet meer aan!

Fronsend werkte hij zich overeind en hij liep terug naar zijn plekje in het restaurant.

‘Vertel mij wat. Het is altijd een heel gedoe wanneer de priester langskomt voor de sterfdag van Kikuko.’

‘Wel goed van je dat je een priester laat komen,’ zei Hideji. ‘Ik heb er al jaren niet meer eentje uitgenodigd om voor mijn vrouw te bidden. Ze is vast woedend.’ Hij haalde een sigaret uit zijn borstzakje en keek toen naar Koishi, alsof hij haar reactie wilde peilen.

‘Ga je gang, hoor,’ zei Koishi, en ze zette een aluminium asbak op de tafel.

‘Pardon,’ zei Hideji. Hij gebaarde met zijn sigaret in de richting van Hiroshi. ‘Vind je het erg als ik een trekje neem?’

‘Ga je gang,’ antwoordde Hiroshi grijnzend, waarop hij zelf een sigaret uit zijn tas viste.

‘Zou je er onderhand niet mee moeten stoppen?’ zei Nagare vanaf de andere kant van de bar. ‘Het is één ding om te roken als je jong bent, maar op onze leeftijd...’

‘Dat hoor ik de laatste tijd wel vaker.’ Hideji nam een stevige trek van zijn sigaret.

‘O ja? Wacht – je gaat me toch niet vertellen dat je hertrouwd bent?’

‘Dat is waarom ik hier ben. Ik heb jullie hulp nodig bij het hercreëren van een bepaalde... smaak.’ Glimlachend doofde Hideji zijn sigaret in de asbak.

‘Bedankt voor de katsudon, hij was heerlijk,’ zei Hiroshi. Hij legde een munt van vijfhonderd yen op de bar en liep het restaurant uit, met zijn sigaret bungelend in zijn mondhoek.

Hideji volgde hem met zijn blik en draaide zich toen naar Koishi toe. ‘Is dat een bewonderaar van jou?’

‘O, Hideji, stil toch!’ Blozend stootte Koishi Hideji aan. ‘Gewoon een van onze vaste klanten. Hij heeft een sushi-winkel om de hoek.’

‘Hideji, sorry dat ik zo formeel doe, maar Koishi is degene die het detectivebureau bestiert. Kun je haar vertellen wat je zoekt? Ons kantoor – als je het zo kunt noemen – is achterin.’

‘Begrepen. In dat geval, Koishi, ik ben zover.’ Hideji maakte aanstalten om op te staan.

‘Geef me heel even,’ zei Koishi. Ze deed haar schort af en haastte zich naar de achterkant van de keuken.

‘Vertel eens, Nagare, hoelang blijf jij de weduwnaar uithangen?’ Hideji leunde weer naar achteren op zijn stoel.

‘Nou ja, het is nog maar vijf jaar geleden, weet je? Als ik te vlug hertrouw, komt Kikuko terug om bij me te spoken,’ zei Nagare. Hij schonk nog wat thee voor hen in.

‘Nog te vroeg voor je, hè? Voor mij is het dit jaar vijftien jaar geleden. Ik denk dat Chieko me onderhand wel zal vergeven.’

‘Is het al zo lang geleden? Wat vliegt de tijd toch. Het

voelt alsof ze me nog maar een paar dagen geleden uitnodigde om te komen eten.'

'Ze had haar tekortkomingen, maar één ding is zeker: niemand kon koken zoals zij,' zei Hideji met een zucht.

Er viel een korte stilte.

'Zullen we?' zei Nagare toen, overeind komend. Hideji volgde zijn voorbeeld.

Aan de andere kant van de bar bevond zich een kleine deur. Toen Nagare die opende, bleek hij toegang te geven tot een lange smalle gang die naar het kantoor van het detectivebureau leidde.

Lopend door de gang bekeek Hideji de foto's van voedsel die aan de muren hingen. 'Zijn dat allemaal creaties van jou?'

'Niet allemaal, maar de meeste wel, ja.'

'En dit?' Hideji was blijven staan.

'Ik heb rode chilipepers gedroogd in de achtertuin. Geprobeerd om het te doen zoals Kikuko het deed. Maar het wil nog niet zo lukken...'

'Ik weet nog dat Chieko ook op die manier dingen droogde. Eerlijk gezegd leek het me een hoop onnodige moeite,' zei Hideji, en hij liep weer verder.

Nagare opende de deur aan het eind van de gang. 'Koishi, je cliënt is er.'

'Sorry voor het gedoe, maar zou je een paar dingen voor me op willen schrijven?'